

SUSAN
WIGGS

*Zomer aan
het meer*

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2006 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Summer at Willow Lake*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Thomas Zsebok, Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1301 5
ISBN 978 94 027 6427 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juli 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Olivia Bellamy probeerde te besluiten wat erger was: vastzitten in de top van een vlaggenmast zonder uitzicht op bevrijding, of de komst van hulptroepen in de vorm van een hell's angel op een oude Harley.

Haar plan om de vlaggen op Kamp Kioga te hijsen, voor de eerste keer in tien jaar, had zo eenvoudig geleken. Toegegeven, het was een beetje onverwacht dat de kabel bleef steken in de katrol, maar daar had ze zich niet door uit het veld laten slaan. Ze had een oude aluminium ladder gehaald en was naar de top van de vlaggenmast geklommen – waar ze tot de ontdekking was gekomen dat ze de katrol vanaf de bovenste sport van de ladder nog steeds niet kon bereiken. Geen punt, had ze zichzelf voorgehouden. Dan klom ze het laatste stukje toch gewoon via de mast omhoog? Inderdaad, geen punt – tot ze de ladder per ongeluk had omgeschopt.

Jij stomme idioot, dacht ze, zich angstvallig aan de mast vastklemmend. Het was een heel eind naar beneden, en de mast was bepaald niet in topconditie. Het staal was oud en verroest, en als ze zich in één keer omlaag liet glijden, zou ze ongetwijfeld haar handen en dijen openhalen.

Ze was net begonnen zich centimeter voor centimeter te laten zakken, toen ze het gebrul van een uitlaat zonder demper hoorde. Van schrik verloor ze bijna haar greep op de mast. Instinctief klemde ze zich steviger vast en sloot haar ogen. Ga weg, dacht ze. Wie je ook bent, dit kan ik er niet bij hebben.

Het geronk van de motor werd luider, en ze deed haar ogen open. De nieuwkomer bleek een motorrijder te zijn die in zwart leer gekleed was, zijn gezicht verborgen achter een dreigend ogende helm en zonnebril. Achter de zwart met chromen motor steeg een dikke, stoffige rookpluim op.

Dat moet mij weer overkomen, dacht ze. Ik zit vast in niemandsland, en wie schiet me te hulp? Easy Rider.

Haar armen en schouders begonnen inmiddels te trillen van de inspanning, alle uren in de sportschool ten spijt.

Onder aan de vlaggenmast was de motorrijder tot stilstand gekomen. Hij stapte af, zette de machine op de standaard en keek toen naar haar op.

Ondanks haar benarde omstandigheden vroeg ze zich af hoe haar achterwerk er vanuit het perspectief van de motorrijder uit zou zien. Sinds haar jeugd, waarin ze troost had gezocht in eten en zodoende de meest onflatteuze bijnamen had verkregen, was het haar nooit gelukt haar onzekerheid over haar figuur van zich af te schudden.

Gewoon nonchalant doen, nam ze zich voor. Alsof er niets aan de hand was. 'Hoi,' zei ze.

'Hoi. Heb je het hogerop gezocht?' Hoewel ze het gezicht van de motorrijder niet kon zien, meende Olivia een grijns in zijn stem te horen doorklinken. Dat vermoeden werd bevestigd toen hij eraan toevoegde: 'Sorry, ik kon het niet laten.'

Geweldig. Precies waar ze op zat te wachten. Een grappenmaker.

Ze moest het hem echter nageven, hij liet haar niet lijden. In plaats daarvan pakte hij de ladder en zette die schuin tegen de vlaggenmast. 'Kalm aan,' adviseerde hij. 'Ik zal hem vasthouden, zodat hij niet wiebelt.'

Inmiddels stond het zweet haar op de rug, en haar uithoudingsvermogen was bijna uitgeput. Stukje voor stukje schoof ze naar beneden, waarbij haar spijkersshort steeds verder omhoogkroop. Ze hoopte maar dat het er niet al te ordinair uitzag van beneden.

'Je bent er bijna,' riep de onbekende. 'Nog een klein stukje.'

Hoe lager ze kwam, hoe minder hij als een onbekende klonk. Tegen de tijd dat ze met haar voet de bovenste sport van de ladder voelde, was haar slechte voor gevoel over de man uitgegroeid tot een angstig vermoeden. Ze was hier al jaren niet geweest, in dit kamp,

waar zowel haar wildste dromen als haar ergste nachtmerries waren uitgekomen. Tegenwoordig kende ze niemand meer in deze afgelegen, bergachtige wildernis. Toch?

Als een ware neuroot moest ze er steeds aan denken dat ze die ochtend niets aan haar haar had gedaan, en dat ze zelfs geen vleugje make-up droeg. Trouwens, had ze haar tanden eigenlijk wel gepoetst? Haar denim short was in elk geval te kort, en het mouwloze topje veel te strak.

Terwijl ze langs de ladder omlaagklom, groeide het besef dat haar beneden – in het gunstigste geval – schaamte en vernedering wachtten. Om vaste grond te bereiken, was ze gedwongen af te dalen in de wachtende armen van de motorrijder, die de ladder aan weerszijden vasthield om te voorkomen dat het ding zou gaan wiebelen. De man rook naar leer en nog iets anders. De wind, misschien.

Haar spieren, die daarnet nog gillend hadden geprotesteerd tegen de zware inspanning, dreigden nu te verslappen van uitputting. Ze gebruikte haar laatste restje kracht om zijn arm opzij te duwen, zodat ze niet klem kwam te zitten. De man liet de ladder los en hield zijn in zwart leer gestoken handen omhoog, alsof hij wilde laten zien dat hij geen kwaad in de zin had. Hij leek Darth Vader wel, met die enorme handschoenen. Of Terminator.

‘Oké,’ zei hij. ‘Je bent veilig.’

Maar toen ze naar hem opkeek, voelde ze zich allesbehalve veilig. De man torende boven haar uit, zijn toch al brede postuur nog indrukwekkender door al dat leer. Een motorrijder in een verschoten spijkerbroek, gedeeltelijk bedekt door zwart, versleten leer. Versleten op zeer interessante plekken, welteverstaan.

Ze keek naar het gescheurde T-shirt dat zichtbaar was door het halfopenstaande jack. Zijn afgedragen laarzen zagen eruit alsof ze toebehoorden aan een man die er dagelijks in werkte. Alleen de kettingen eromheen weerspraken dat beeld. Ze kon met de beste wil van de wereld niet bedenken wat het nut van die opsmuk was, maar sexy was het zeker. Lieve hemel, wat was het sexy.

‘Bedankt,’ zei ze, snel tussen de man en de ladder wegglippend. ‘Ik weet niet wat ik had moeten doen als je niet langs was gekomen.’ Ze zag haar eigen spiegelbeeld in de glazen van zijn zonnebril – vuurrode wangen, door de wind verwarde haren. Nerveus veegde ze haar handen af aan haar short. ‘Wat, eh...’ Ze aarzelde. Stel dat het hem níét was? Stel dat haar hersens waren overgekookt in die felle zon? Ze besloot niets te laten blijken. ‘Kan ik je misschien helpen?’ vroeg ze op neutrale toon.

‘Volgens mij is het eerder andersom. Je hebt een bericht ingesproken op mijn voicemail. Iets over een bouwproject?’ Na die woorden zette hij zijn zonnebril af, gespte de helm los en tilde die van zijn hoofd.

O nee, dacht ze, inwendig kreunend. Waarom kon hij niet iemand anders zijn?

Zonder zijn blik van haar gezicht af te wenden, trok hij zijn handschoenen uit. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Moet ik... Kennen wij elkaar?’

Meende hij dat nu, vroeg ze zich ongelovig af. Herkende hij haar écht niet?

Toen ze geen antwoord gaf, draaide hij zich om en hees de vlag behendig omhoog. De wind vulde het doek onmiddellijk, zodat het als een zeil opbolde. Glimlachend keek hij om.

Ze vergat zich te verroeren. Adem te halen. Te denken. Eén blik op die hartverscheurend mooie ogen, en ze werd teruggeworpen in de tijd. Het was alsof de jaren verdwenen als de pagina's van een scheurkalender. Ze keek naar het gezicht van een man, maar in die ijsblauwe ogen herkende ze de jongen die hij al die jaren geleden was geweest.

Niet zomaar een jongen. Dé jongen. Degene die voor haar in elk opzicht de eerste was geweest, die alle mijlpalen in haar moeizame en pijnlijke puberteit had gemarkeerd. De eerste jongen van wie ze ooit had gehouden. De eerste die ze had gekust. De eerste die... De eerste die haar hart had gebroken.

Haar hele lichaam leek in brand te staan. Zou daar de uitdrukking 'oude vlam' vandaan komen? 'Connor Davis,' zei ze, zijn naam voor het eerst in bijna negen jaar hardop uitsprekend. 'Wat toevallig dat we elkaar hier terugzien.' Ze slaagde erin haar toon luchtig te houden, maar vanbinnen dacht ze: laat me alsjeblieft doodgaan. Nu. Als ik hier ter plekke dood mag neerstorten, dan vraag ik de rest van mijn leven nergens meer om.

'Dat ben ik,' zei hij, totaal overbodig.

Alsof ze hem ooit zou kunnen vergeten. De belofte die de jongen van vroeger in zich had gedragen, was vervuld in de man die nu voor haar stond. Hij moest inmiddels achtentwintig zijn, een jaar ouder dan zij. Zijn slungelige gestalte had plaatsgemaakt voor een stevige, brede bouw. De brutale grijns en de sprankelende ogen waren nog hetzelfde, hoewel de hoekige kaaklijn inmiddels werd verzacht door een licht waas van stoppels. En hij droeg nog steeds – ze knipperde met haar ogen om zich ervan te verzekeren dat ze het zich niet verbeeldde – ja, hij droeg nog steeds één zilveren oorringetje. Het gaatje had ze zelf geprikt, dertien jaar geleden.

'Dus jij bent...'. Hij tuurde naar de achterkant van zijn linkerhand, waarop hij iets leek te hebben gekrabbeld. 'Jij bent Olive Bellamy?'

'Olivia.' Ze bad dat hij haar zou herkennen, op dezelfde manier als zij hem had herkend. Als iemand uit het verleden, iemand die een belangrijke rol had gespeeld in zijn leven, iemand die onmiskenbaar invloed had uitgeoefend op zijn toekomst. Lieve hemel, iemand die van het kamp had kunnen worden geschopt omdat ze een gaatje in zijn oor had geprikt.

'O ja. Sorry. Olivia.' Hij nam haar met onverhulde mannelijke waardering op. Het was duidelijk dat hij haar verontwaardigde uitdrukking verkeerd interpreteerde. 'Ik had geen papier bij de hand toen ik mijn berichten afluisterde,' verklaarde hij, gebarend naar de in paarse inkt op zijn hand geschreven boodschap. Toen fronste hij zijn wenkbrauwen. 'Hebben wij elkaar eerder ontmoet?'

Ze lachte, kort en hees. ‘Je neemt me in de maling, zeker?’ Was ze echt zo veranderd? Tja, eigenlijk wel. Er waren bijna tien jaren verstreken. Haar bruine haar was inmiddels honingblond. Haar bril had plaatsgemaakt voor contactlenzen. Maar dan nog...

Hij staaarde haar aan. Uit zijn blik sprak geen sprankje herkenning. ‘Sorry, ik weet het echt niet.’

Ze sloeg haar armen over elkaar, staaarde hem nadrukkelijk aan, en besloot de woorden te gebruiken die hij zich haast wel móést herinneren. ‘Ik ben je nieuwe beste vriend,’ zei ze, en ze zag de kleur wegtrekken uit zijn knappe, zongebruinde gezicht.

Zijn prachtige blauwe ogen vernauwden zich even en gingen toen wijd open, vol verbazing en ongeloof. Zijn adamsappel bewoog op en neer toen hij slikte. Hij schraapte zijn keel en mompelde: ‘Holy shit. Lóolly?’

Reglement van Kamp Kioga

Iedereen wordt geacht deel te nemen aan alle activiteiten zoals omschreven in het kampprogramma, en de voorgeschreven kleding te dragen. Leaders dienen erop toe te zien dat kampdeelnemers aan alle programmaonderdelen meedoen, tenzij zij hiervan zijn vrijgesteld door de kampverpleegster of het kamphoofd.

Hoofdstuk 1

Zomer 1991

‘Lolly.’ De lange slungelige jongen die achter haar het pad beklom, deed voor het eerst sinds hun vertrek vanuit het basiskamp zijn mond open. ‘Jezus, wat is dat nou voor naam?’

‘Het soort naam dat op de achterkant van mijn sweater is gedrukt,’ antwoordde ze, haar paardenstaart een stukje opzijtrekkend. Tot haar ontzetting voelde ze zichzelf rood worden. Jemig, het was maar een stomme jongen; en alles wat hij had gedaan, was haar een simpele vraag stellen.

Fout, dacht ze, terwijl ze een tv-quizachtige zoemer in haar hoofd hoorde afgaan. Het was zo’n beetje de leukste jongen in Eagle Lodge, de groep van twaalf- tot veertienjarigen. En het was niet zozeer een vraag geweest als wel een poging om haar op de kast te jagen. Bovendien had hij ‘jezus’ gezegd. Hoewel ze dat nooit zou toegeven, hield ze niet van vloeken. Altijd wanneer ze zelf zo’n woord probeerde te gebruiken, begon ze te stamelen en te blozen, zodat iedereen meteen zag wat een sufferdje ze was.

‘Oké, oké,’ mompelde het joch. Bij de eerstvolgende bocht in het pad haalde hij haar in, waarbij hij iets prevelde wat waarschijnlijk door moest gaan voor ‘sorry, mag ik er even langs’. Terwijl hij voor haar uit liep, floot hij een oud nummer van de Talking Heads – spatzuiver, moest ze toegeven.

Ze waren bezig aan een wandeltocht in tweetallen, de eerste activiteit van het seizoen. De tocht was bedoeld om hen bekend te maken met het kampterrein, en tegelijkertijd een andere deelnemer te leren kennen. De koppels waren samengesteld toen ze uit de bus kwamen, terwijl hun reistassen en andere bezittingen werden uitgezocht en naar de slaaphutten gebracht. Olivia en de slungelige

jongen waren aan elkaar gekoppeld omdat ze als laatste twee uit de bus waren gekomen. Bij de kennismaking had ze haar armen voor haar borst geslagen en uitdagend gezegd: 'Ik ben je nieuwe beste vriend.'

De jongen had één onverschillige blik op haar geworpen en zijn schouders opgehaald. 'Barkis wil wel,' had hij toen geantwoord, met een gespeeld nobele uitdrukking.

De opschepper. Ze had net gedaan of ze niet onder de indruk was van het feit dat hij foutloos citeerde uit David Copperfield. Net zoals ze had gedaan of ze niet zag dat sommige andere jongens hem gniffelend aanstootten, omdat hij met Lolly Bellamy opgescheept zat.

Hij was niet het doorsneetype deelnemer aan Kamp Kioga. En Lolly, die hier al vanaf haar achtste kwam, kon het weten. Deze jongen, een groentje, was een tikje te ruig, zijn haar te lang, zijn cargobroek net iets te laag op zijn heupen. Misschien zag hij er zelfs een beetje gevaarlijk uit, met zijn lichte blauwe ogen en donkere haar, een combinatie die even aantrekkelijk als verontrustend was.

Door de openingen tussen de bomen zag ze andere kinderen lopen, in twee- of viertallen, druk kletsend en lachend. Het was pas de eerste dag van het kamp, maar nu al zocht iedereen zijn vrienden uit voor de komende weken. Uiteraard hadden ze haar al uitgesloten. Dat deden ze altijd. Zonder haar nichtjes en neefjes zou ze verloren zijn.

Ze duwde haar bril omhoog op haar neus, en voelde een steek van afgunst bij het bekijken van de andere kampleden. Zo te zien voelden ze zich al aardig op hun gemak bij elkaar. Zelfs de nieuwkomers leken er al helemaal bij te horen. Nog geen uur na aankomst liepen ze al in kluitjes, gezellig babbelend en grinnikend. Sommige meisjes hadden hun kampsweatshirts met capuchon nonchalant over hun schouders geslagen, waardoor ze er zelfs in de voorgeschreven kleding modieus uitzagen. De meeste jongens hadden

hun kamphalsdoeken om hun hoofd geknoopt, zoals Rambo. Stuk voor stuk stapten ze rond alsof het kamp van hen was.

Dat was eigenlijk wel grappig. Geen van deze jongelui was eigenaar van Kamp Kioga. Lolly wel.

Nou ja, zo'n beetje. Het zomerkamp behoorde toe aan haar opa en aan haar oma, die ze Nana noemde. Toen ze bij de Fledglings zat – de groep van acht tot elf jaar – had ze nog geprobeerd daarmee indruk te maken op de andere kinderen, maar dat had nooit echt gewerkt. Het had de meeste jongens en meisjes geen bal kunnen schelen wie haar grootouders waren.

De lange jongen had een tak gevonden, die hij gebruikte als wandelstok. Onder het lopen porde hij er zo nu en dan mee in de struiken. Zijn blik schoot behoedzaam heen en weer, alsof hij elk moment verwachtte te worden overvallen door iets of iemand die zich schuilhield in de bosjes.

‘Dus jij heet Ronnoc,’ zei ze ten slotte.

Hij keek met een donkere blik over zijn schouder. ‘Wat?’

‘Dat staat tenminste op de achterkant van je trui.’

‘Die zit binnenstebuiten, slimpie.’

‘Het was een grapje.’

‘Haha.’

Hun bestemming was de top van Saddle Mountain, die eigenlijk geen berg was, maar een flinke heuvel. Helemaal bovenaan wachtte hun een vuurkuil met bankjes van boomstammen in een cirkel eromheen. Op deze plek werden veel traditionele kampactiviteiten gehouden. Nana had haar eens verteld dat reizigers vroeger, in de tijd van de eerste pioniers, vuurtjes stookten op dit soort hoge plekken om over lange afstand te kunnen communiceren. Bijna had Lolly dit weetje gedeeld met haar wandelpartner, maar op het laatste moment klemde ze haar kiezen op elkaar.

Ze had al besloten dat ze deze jongen niet aardig zou vinden. In feite had ze al besloten dat ze dit jaar níemand aardig zou vinden. Haar twee lievelingsnichtjes, Frankie – een afkorting van Francine

– en Dare, waren er in vorige vakanties altijd bij geweest, zodat ze zich nooit eenzaam had gevoeld. Maar dit jaar waren de twee meisjes kamperen met hun ouders, tante Peggy en oom Clyde. Lolly's eigen ouders deden dat soort dingen niet. Ze maakten alleen reizen waar ze na afloop over konden opscheppen. Eigenlijk hielden haar ouders sowieso alleen van dingen waarover ze konden opscheppen – of het nu om vakanties ging, huizen, meubels of kunst. Ze schep-ten zelfs op over Lolly, hoewel die het hun in dat opzicht wel moei-lijk maakte. Helemaal nu, na de zesde klas, het jaar waarin haar cij-fers dramatisch waren gezakt en haar gewicht al even dramatisch was gestegen. Het jaar van de scheiding.

Kijk, dát was nu iets waarover je kon opscheppen, dacht ze.

‘Het is de bedoeling dat we drie dingen te weten komen over el-kaar,’ zei de jongen die geen gevoel voor humor had, de jongen met wie ze niet bevriend wilde zijn. ‘En als we boven zijn, moeten we el-kaar voorstellen aan de rest van de groep.’

‘Ik wil niets over jou weten,’ zei ze nuffig.

‘Nou, ik anders ook niet over jou.’

Het introductieritueel bij het kampvuur was altijd een verschrik-king. De jongere kinderen waren er nog het best in, omdat zij geen idee hadden wat ze konden vertellen en wat ze beter vóór zich kon-den houden. Lolly was hier een perfect voorbeeld van. Een jaar ge-leden had ze er uitgeflapt: ‘Mijn ouders gaan scheiden.’ Vervolgens was ze in tranen uitgebarsten, waarop haar leven in het kamp was veranderd in een complete nachtmerrie. Maar in elk geval was haar bekentenis oprecht geweest. In deze leeftijdsgroep zouden de ver-halen doodsaai zijn, of gelogen, of allebei.

‘Konden we het maar overslaan,’ zei ze. ‘Er is echt niets aan. Bij de kleintjes is het tenminste nog interessant, omdat die er van alles uit-flappen.’

‘Hoe bedoel je, van alles?’

‘Nou, bijvoorbeeld dat hun oom gezocht wordt wegens oplich-ting, of dat ze een broertje hebben met drie tepels.’

‘Drie wat?’

Oké, dat had ze beter niet kunnen zeggen. Maar nu kon ze er niet meer onderuit; hij zou door blijven vragen tot ze het hele verhaal had verteld. ‘Je verstond me wel.’

‘Drie tepels. Lulkoek,’ zei hij smalend. ‘Dat heeft toch niemand.’

‘O nee? Bebe Blackman heeft twee jaar geleden verteld dat haar broertje er drie heeft.’

‘Heb je het zelf gezien?’ Hij klonk uitdagend.

‘Alsof ik dat zou willen.’ Ze huiverde. ‘Jakkas.’

‘Het is lulkoek,’ herhaalde hij.

Ze snoof, vastberaden niet te laten merken dat zijn grove taalgebruik haar stoorde. ‘Ik durf te wedden dat jij er ook drie hebt.’ Ze had geen idee waarom ze dat zei.

‘Tuurlijk joh.’ Hij bleef staan en draaide zich om. In één vloeiende beweging trok hij zijn T-shirt uit, recht voor haar neus, zo snel dat ze geen tijd had om hem tegen te houden.

‘Wil je ze tellen?’ informeerde hij.

Haar wangen werden vuurrood, en ze beende langs hem heen, strak voor zich uit starend. Stommerd, dacht ze. Ik ben een ongeloflijke stommerd. Hoe kon ik dat nu zeggen?

‘Misschien heb jij wel drie tepels,’ opperde hij met een spottend lachje in zijn stem. ‘Misschien moet ik de jouwe ook even tellen.’

‘Je bent niet wijs.’ Ze bleef lopen.

‘Jij bent anders degene die erover begon.’

‘Ik probeerde gewoon het gesprek gaande te houden omdat jij zo ontzettend doodsaaï bent.’

‘Je hebt me door,’ zei hij. ‘Zo ben ik. Doodsaaï.’ Hij liep om haar heen. In plaats van zijn shirt weer aan te trekken, had hij het losjes in zijn broekband gestopt. Met zijn Rambo-hoofddoek en het shirt dat als een halve lendendoek omlaag hing, zag hij eruit als een wilde. Hij had zo uit Lord of the Flies kunnen komen.

Wat een macho. Wat een –

Ze struikelde over een boomwortel en moest zich vastgrijpen aan

een laaghangende tak om niet te vallen. Vóór haar draaide de jongen zich om, en ze had kunnen zweren dat hij in een reflex zijn arm uitstak om haar te helpen. Hij liep echter vlug verder, zonder haar aan te raken. Ze staarde hem na, deze keer niet uit onbeleefdheid of nieuwsgierigheid, maar uit bezorgdheid.

‘Wat heb je op je rug?’ vroeg ze plompverloren.

‘Wat?’ Mr. Lord of the Flies wierp een onvriendelijke blik over zijn schouder.

‘Eerst dacht ik dat je misschien vergeten was je te wassen, maar volgens mij heb je een enorme blauwe plek.’ Ze wees naar de achterkant van zijn ribbenkast.

Hij bleef staan en draaide zich om. ‘Ik heb helemaal geen blauwe plek. Man, wat ben jij een griezel. Drie tepels, en nu weer blauwe plekken die er niet zijn.’

‘Ik zie het toch met mijn eigen ogen.’ Ondanks de irritatie die hij in haar opwekte, voelde ze toch iets van medelijden. De blauwe plek was al aan het genezen; ze zag het aan de groengele kleur. Maar toen het gebeurde, moest het flink pijn hebben gedaan.

Zijn ogen vernauwden zich en zijn uitdrukking werd harder. Even zag hij er dreigend uit. ‘Het stelt niets voor,’ verklaarde hij. ‘Van mijn fiets gevallen. Gebeurt zo vaak.’ Hij draaide zich om en liep met grote passen verder, zodat Lolly zich moest haasten om hem bij te houden.

‘Luister, ik wilde je niet boos maken.’

‘Ik ben niet boos op je,’ blafte hij, en hij verhoogde zijn tempo nog wat.

Dat was snel, dacht ze. Haar eerste vijand van de vakantie. Er zouden er ongetwijfeld nog meer volgen. Ze had er een handje van mensen tegen zich in het harnas te jagen.

Hoewel Connor had gezegd dat hij niet boos op haar was, was hij wel degelijk érgens boos om. Er sprak woede uit zijn gespannen spieren, zijn abrupte bewegingen. Als hij echt van zijn fiets was gevallen, was er inderdaad weinig aan de hand. Zulke dingen gebeur-

den zo vaak, zoals hij had gezegd. Maar als je van je fiets viel, bezeerde je toch eerder je ellebogen of je knieën, en niet je rug? Niet tenzij je van een heuvel tuimelde en op iets hards terechtkwam. Niet tenzij je loog over wat er werkelijk was gebeurd.

Connor wekte zowel nieuwsgierigheid als teleurstelling bij haar op. Teleurstelling, omdat ze hem het liefst onaardig zou vinden en de rest van de zomer niet meer aan hem zou denken. En nieuwsgierigheid, omdat hij interessanter was dan ze wilde toegeven. Bovendien zag hij er apart uit, met zijn lange haar, lage broek en versleten hoge gympen. En in zijn ogen las ze nog iets anders dan de gebruikelijke stommejongensblik. De ijsblauwe ogen die David Copperfield hadden gelezen, hadden waarschijnlijk dingen gezien die Lolly zich niet eens kon voorstellen.

Ze passeerden een haarspeldbocht in het pad, en werden begroet door het oorverdovende geluid van neerstortend water.

‘Wauw,’ zei Connor, omhoogkijkend naar de dertig meter hoge waterval, die zijn oorsprong ergens boven hen tussen de rotsen had. Het zonlicht werd gefilterd door de miljoenen fijne mistdruppeltjes van het water. ‘Dat is geweldig!’ riep hij uit. Zijn chagrijnige bui was kennelijk in één klap verdwenen.

‘Meerskill Falls,’ zei ze, haar stem verheffend om zich verstaanbaar te maken boven het gebrul van het vallende water. ‘Een van de hoogste watervallen in de staat. Kom mee, vanaf de brug kun je het nog beter zien.’

Meerskill Bridge was in de jaren dertig door de overheid gebouwd. De duizelingwekkend hoge betonnen constructie overbrugde de kloof en werd aan weerszijden geflankeerd door wilde watervallen. ‘De mensen hier noemen het Suicide Bridge, omdat er zoveel mensen zelfmoord hebben gepleegd door ervan af te springen.’

‘Geloof je het zelf?’ Hij leek als een magneet naar de fijne mist van het neerstortende water te worden getrokken.

‘Echt waar. Daarom hebben ze de brug overkapt met dat hek-

werk.’ Ze haastte zich om hem bij te houden. ‘Dat is er een jaar of vijftig geleden opgezet, nadat twee tieners naar beneden waren gesprongen.’

‘Hoe weet je dat ze zijn gesprongen?’ vroeg hij. Minuscule mistdruppeltjes kleefden aan zijn donkere haar en zijn wimpers, waardoor hij er nog aantrekkelijker uitzag.

Zou zij er ook aantrekkelijker uitzien in de mist? Waarschijnlijk niet. Haar brillenglazen raakten er alleen maar door beslagen. ‘Dat weten ze gewoon,’ zei ze. Ze bereikten de brug en liepen samen onder de boog door die gevormd werd door het veiligheidshekwerk.

‘Misschien zijn ze er per ongeluk vanaf gevallen,’ zei hij. ‘Misschien heeft iemand ze geduwd. Misschien is het hele verhaal gewoon verzonnen.’

‘Ben jij altijd zo sceptisch?’ vroeg ze.

‘Alleen als iemand me flauwekul probeert te verkopen.’

‘Het is geen flauwekul. Dat kan iedereen hier in de omgeving je vertellen.’ Ze stak haar neus omhoog en marcheerde naar het eind van de brug, zonder te kijken of hij haar volgde. Een poosje wandelden ze in stilte verder. Inmiddels lagen ze flink achter op de rest van de groep, maar dat leek Connor niets te kunnen schelen. Lolly besloot dat hetzelfde gold voor haar. Het was toch geen wedstrijd.

Zo nu en dan wierp ze een steelse blik op zijn gezicht. Misschien kon ze toch proberen om hem aardig te vinden, een beetje tenminste. ‘Hé, moet je kijken.’ Ze dempte haar stem tot een fluisterton toen ze een met gras en veldbloemen begroeide open plek passeerden, gescheiden van het pad door een dikke rij bomen. ‘Twee hertenkalfjes en een hinde.’

‘Waar?’ Hij tuurde tussen de bomen door.

‘Sst. Heel stil zijn.’ Ze wenkte en leidde hem van het pad af. Herten waren niet bepaald zeldzaam in deze omgeving, maar het was altijd prachtig om de kalfjes te zien, met hun wollige vacht en hun grote glanzende ogen. De diertjes stonden dicht bij hun moeder, die

op haar gemak aan het grazen was. Lolly en Connor bleven aan de rand van de open plek staan en keken toe.

Lolly gebaarde dat Connor naast haar moest komen zitten op een omgevallen boomstam. Ze haalde een verrekijker uit haar rugzak en gaf die aan hem.

‘Dit is geweldig,’ zei hij, turend door de verrekijker. ‘Ik heb nog nooit een hert in het wild gezien.’

Ze vroeg zich af waar hij vandaan kwam. Herten waren toch niet zulke zeldzame dieren? ‘Een hertenkalfje eet iedere vierentwintig uur zijn eigen lichaamsgewicht aan voedsel,’ vertelde ze.

‘Hoe weet je dat?’

‘Uit een boek. Vorig jaar heb ik zestig boeken gelezen.’

‘Jemig,’ zei hij. ‘Waarom?’

‘Omdat er geen tijd was om er meer te lezen,’ antwoordde ze met een superieur gesnuif. ‘Nauwelijks te geloven dat er mensen zijn die op herten jagen, vind je niet? Ze zijn zo mooi.’ Ze nam een slokje uit haar veldfles. Het tafereel vóór hen was net een ouderwets schilderij – het sappige, friscgroene gras, de grazende herten, de akelei en de grasklokjes knikkend met hun kopjes in de wind.

‘Ik kan helemaal tot aan het meer kijken,’ zei Connor. ‘Dit is een goede verrekijker.’

‘Ik heb hem van mijn vader gekregen. Als goedmakertje.’

‘Hoe bedoel je, goedmakertje?’

‘Je weet wel. Een goedmakertje, dat is wanneer je vader je een duur cadeau geeft omdat hij bijvoorbeeld niet naar je piano-uitvoering kan komen kijken.’

‘O. Nou, er zijn ergere dingen dan dat je vader een muzikuitvoering mist.’ Hij keek opnieuw door de verrekijker. ‘Is dat een eiland, midden op het meer?’

‘Ja. Het heet Spruce Island. Daar houden ze het vuurwerk op Onafhankelijkheidsdag. Vorig jaar heb ik geprobeerd om ernaartoe te zwemmen, maar ik haalde het niet.’

‘Wat ging er mis?’